

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.135/2015/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év november hó 13. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.837/2014/39. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

A vagyoneklobzást az I. r. vádlottal szemben tekinti elrendeltnek.

Az elsőfokú eljárás során összesen 2.498.240 (kettőmillió-négyszázkilencvennyolcezer-kettőszáznegyven) forint bűnügyi költség merült fel, amelyből az I. r. vádlott 2.340.848 (kettőmillió-háromszáznegyvenezer-nyolcszáznegyvennyolc) forintot köteles megfizetni az államnak, míg a fennmaradó 157.392 (egyszázötvenhétezer-háromszázkilencvenkettő) forintot az állam viseli.

Az I. r. vádlott által házi őrizetben töltött időt 2015. február 25. napjáig rendeli beszámítani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I. r. vádlott személyi igazolványának száma A, és a rendelkező részből az elítélt felhívására vonatkozó bekezdéseket mellőzi.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2015. február 25. napján kihirdetett 21.B.837/2014/39. Számú ítéletével:

- az I.r. vádlott bűnösségét kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés] állapította meg, és ezért 3 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetéséből annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ugyanakkor a vádlottat az ellene új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette [Btk. 184.§ (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.
- a II.r. vádlott bűnösségét kábítószer-kereskedelem vétségében [Btk. 176.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a) pont] állapította meg, és ezért 400 napi tétel, napi tételenként 1000 Ft, összesen 400.000 Ft pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy annak meg nem fizetése esetén a pénzbüntetést napi tételenként kell egy-egy napi fogházra átváltoztatni.

Rendelkezett az I.r. vádlott előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idejének a kiszabott szabadságvesztésbe beszámításáról, utóbbi tekintetében előírva, hogy 5 napi házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Ezen túlmenően az eljárás során lefoglalt 410.000 forint, 980 euró, 670 jugoszláv és szerb dinár, 1 amerikai dollár, és 100 kambodzsai riel tekintetében vagyoneklobzást rendelt el.

Határozott az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá az I.r. vádlottat 432.111 Ft, a II.r. vádlottat 46.228 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete a II.r. vádlott tekintetében a kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I.r. vádlott terhére, az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette miatt bűnössége megállapítása, és vele szemben halmazati büntetés kiszabása, egyúttal büntetése súlyosítása, valamint a bűnügyi költség téves megállapítása miatt, a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.407/2015/2-I. számú, 2015. május 6. napján kelt átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, a kizárólag a büntetés súlyosítása és a bűnügyi költség tekintetében tartotta fenn, míg a felmentő rendelkezést támadó részében az ügyészi fellebbezést visszavonta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A felülbírálat körébe eső tényállás megalapozott, és abból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést arra, hogy a vádlott elkövette a jelentős mennyiségű kábítószer-kereskedelem büntettét. Helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, azonban a súlyosító körülmények kiegészítendőek azzal, hogy a vádlott hosszabb időn - több mint két éven - keresztül folytatta tevékenységét.

Ugyanakkor álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett a büntetés tartamának meghatározása során. A vádlott életvitelszerűen folytatta cselekményét huzamosabb időn át, amely alatt jelentős vevői kört épített ki. Miután az adott bűncselekményre a törvény 5 évtől 20 évig terjedő vagy akár életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabását is lehetővé teszi, az elsőfokú bíróság által enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés enyhe. Az egyre inkább elszaporodó, kiemelkedő súlyú bűncselekmény elkövetőjével szemben csak hosszabb tartamú fő - és mellékbüntetés szolgálja eredményesen a büntetés célját. Jelezte továbbá, hogy a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján helytelenül fegyházbüntetésre ítélte az elsőfokú bíróság a vádlottat, mert szabadságvesztést kellett volna kiszabnia, amelynek végrehajtási fokozatát külön kellett volna megállapítania fegyházban.

A bűnügyi költsége vonatkozó rendelkezés körében észrevételezte, hogy önmagában a vegyész szakértői vélemény előterjesztésével összefüggésben is 2.282.190 Ft merült fel, ezért az az összeg tekintetében mindenképpen helyesbítést igényel. Az elsőfokú bíróság döntéséből ugyanis az következik, hogy szándéka kiterjedt a vádlottat terhelő valamennyi bűnügyi költségre, amelynek összege 2.498.240 Ft volt.

Mindezek alapján indítványozta az ügyben nyilvános ülés kitűzését, és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását az I.r. vádlott szabadságvesztése és közügyektől eltiltása súlyosításával, továbbá, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, és kötelezze a vádlottat az eljárás során felmerült 2.498.240 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelen volt képviselője a fellebbezést az írásbelivel teljesen egyező tartalommal fenntartotta.

A védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését minősítés-változtatás mellett tartotta fenn, emellett - másodlagosan - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását is indítványozta.

Hivatkozott arra, hogy bár megállapítható volt, miszerint az I. r. vádlott több alkalommal adott el kábítószer, azonban az eladások nem jelentős mennyiségre valósultak meg, az kizárólag a lefoglalt kábítószer mennyiségénél merült fel. Mindezek alapján jelen esetben - csakúgy mint a Fővárosi Törvényszék egyik bírása által a Fővárosi Ítéltábla ilyen ügyekben kialakított gyakorlatáról készített elemzésében is írt 3.Bf.178/2011. számú ügyben - csak a kábítószer-kereskedelem kísérlete állapítható meg. Ennek az a magyarázata álláspontja szerint, hogy nincs kétséget kizáróan bizonyítva, hogy az I. r. vádlott a lefoglalt jelentős mennyiséget további értékesítésre szánta volna, mert maga is rendszeresen fogyasztott kábítószer, ezért a nála megtalált 2,4-szeres mennyiség esetében nem állapítható meg, hogy azt kétséget kizáróan kereskedési céllal szerezte volna meg. Ennek alátámasztására hivatkozott - szintén a már említett elemzés alapján - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.239/2011. és 3.Bf.196/2012.számú ügyében hozott döntésekre, melyek közül az utóbbiban a bíróság a fenti logikai menetet követve a lefoglalt kábítószernek feléről azt állapította meg, hogy az fogyasztási célt szolgált, míg csak a másik feléről azt, hogy értékesítésre szánta a terhelt. Erre figyelemmel a javára kell alkalmazni az „in dubio pro reo” elvét, a kísérletért vonható felelősségre a kereskedés tekintetében.

A büntetés enyhítése érdekében azzal is érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a huzamosabb időn keresztül történt elkövetést már értékelte akkor, amikor elkövetési magatartásként kereskedést állapított meg, amelynek a hosszabb időn keresztül történő elkövetés az egyik megvalósulási feltétele. Ezért e körülmény álláspontja szerint nem szerepeltethető a súlyosító körülmények körében.

Kifejtette, hogy a jelentős mennyiség kis mértékű túllépése esetén az ítéltábla rendszeresen alkalmazza az enyhítő szakaszt, például a 3.Bf.314/2009. számú ügyben is. A jelen esetben az I. r. vádlott - a telefonkészüléke jelkódzárjának megadásával - önként szolgáltatta maga ellen a legfontosabb bizonyítékokat. Ezen túlmenően a büntetlen előélet, az időmúlás, valamint a lefoglalt kábítószer jellege - az, hogy nem „kemény drogok” közé sorolhatók, mind a büntetés enyhítése mellett szól.

Ezzel szemben az adott bűncselekmény elszaporodottságát csak tényekkel alátámasztva lehet súlyosító körülményként értékelni, a tény azonban az, hogy nem a kábítószerrel visszaélés szaporodott el, hanem az ellenőrizhetetlen új pszichoaktív anyagokkal kereskedés.

Végezetül kitért arra is, hogy a bűnügyi költség teljes egészében nem terhelhető a vádlottra. Kifogásolta az igazságügyi vegyész szakértői vélemény előterjesztésével felmerült díj igen magas összegét, családi vonatkozású tapasztalatára hivatkozással azt állítva, hogy az előterjesztett, 2 millió forintos díjjegyzék valótlan adatokat tartalmaz, ráadásul a szakértői vélemény időben nem is készült el, ennek ellenére viszont soron kívüli díjakat számoltak fel érte. Kérte ennek alapján, hogy a másodfokú bíróság az indokolatlanul felmerült bűnügyi költség viselése alól a vádlottat mentesítse. Összefoglalásként ugyanakkor arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és a kiszabott büntetés mértéke is megfelelő. Az enyhítésre vonatkozó fellebbezést ezért arra az esetre tartotta fenn, ha a másodfokú bíróság osztja azon jogi okfejtését, melyet a lefoglalt kábítószer tekintetében kifejtett, és annak alapján enyhébb minősítésre térne át. A cselekmény változatlan minősítése esetére az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a saját védelmében elmondta, hogy a vádbeli időben kedvezőtlenül vezette életét, de ezzel már szakított. Személyi körülményeit tekintve elmondta, hogy jelenleg a városban dolgozik egy autókerekedésben mint ügyintéző-szervező, melyből havi 61.000 forint jövedelemre tesz szert.

Az utolsó szó jogán őszinte megbánásának adott hangot.

A bejelentett kétirányú fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott tekintetében fellebbezéssel érintett részében, az azt megelőző eljárással együtt a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási törvény -ezen belül is a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített általánostól eltérő - szabályainak megtartásával folytatta le az eljárást.

A jelen ügyben a személyi bizonyítékokat kizárólag olyan tanúvallomások képezték, amelyek törvényes beszerzéséhez, és ezáltal felhasználhatóságához is szigorú eljárási garanciák fűződnek. Az elsőfokú bíróság e szabályok megtartására különös gondossággal ügyelt.

Helyesen állapította meg, hogy tanú1-gyel szemben - erre vonatkozó adatok hiányában - a jelen ügygel összefüggésben büntetőeljárás nem indult, így őt a Be. 82.§ (2) bekezdés b) pontjában írt mentességi jog minden további feltétel nélkül megillette. tanú4, tanú2 és tanú3 tanúk esetén a szükséges iratokat beszerezte, és azok alapján megalapozottan foglalt állást a tekintetben, hogy e tanúk ugyancsak a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írt mentességi joggal rendelkeztek. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárás ideje alatt az ellenük jelen ügygel összefüggésben indult büntetőeljárásban a vádemelés elhalasztására került sor, azonban annak sikerességét az ügyészség még nem vizsgálta, így értelemszerűen eljárást megszüntető határozat sem keletkezett esetükben, saját cselekvőségükre a vallomás tételét a Be. 82.§ (4) bekezdése és a 83.§ (1) bekezdése együttes alkalmazásával jogszerűen tagadhatták meg.

Más a helyzet a tanú5-tel, akivel szemben az eljárás a cselekmény bizonyítottságának hiányában került megszüntetésre, e jogcím vitán felül alapot ad a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írtak alkalmazására.

Mindezekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság körültekintően eljárva döntött a 2015. február 25-én tartott tárgyaláson a bizonyítási eljárás újbóli megnyitásáról, és a Fővárosi Főügyészség NF.1079/2013/43-I. és 43-III. számú határozataira, valamint a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség tájékoztatására (38. sorszámú irat) figyelemmel a tanúk mentességi körének tisztázását követően ismételt kihallgatásukról.

A tanú6 esetén - az erre vonatkozó adatok alapján - helyesen állapította meg az I.r. vádlottal élettársi kapcsolaton alapuló hozzátartozói minőségének, és ezen keresztül a Be. 82.§ (1) bekezdés a) pontján alapuló mentességének hiányát, mindemellett a tanút a kellő figyelmeztetésekre kioktatva, törvényesen hallgatta ki. A tanú7-t - az I.r. vádlott édesapját - az elsőfokú bíróság szintén perrendszerűen oktatta ki hozzátartozói kapcsolata folytán a vallomástétel alóli mentesülés lehetőségére, a tanú azonban ezzel nem kívánt élni.

Így a tanúk szabályos kihallgatása eredményeképpen az elsőfokú bíróság a tárgyalási tanúvallomásokat jogszerűen tette a bizonyítékok részévé, és azokat a Be. szerinti körben vonta értékelési körébe.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta.

Az ily módon következetesen összegyűjtött bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és egymással összevetve értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, az a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján az alábbi kisebb kiegészítésekre és pontosításokra szorul:

- Az I.r. vádlott személyi körülményei köréből mellőzi a letartóztatását megelőző jövedelme összegszerűségére utalást, és helyette azt rögzíti, hogy a vádlott ismeretlen összegű adózatlan jövedelemre tett szert (indokolás 12. oldal utolsó és 13. oldal első bekezdés). Jelenleg a vádlott már munkaviszonyban áll, városban dolgozik egy autókerekedésben mint ügyintéző-szervező, melyből havi 61.000 forint jövedelemre tesz szert. (másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozat)
- Mellőzi a 3. oldal 3. bekezdésében dőlt betűvel feltüntetett „vádirat szerint és más pszichoaktív anyagokkal” és „a vádirat szerint és más pszichoaktív anyagokat” részeket.
- Ugyanígy mellőzi a 3. oldal 4. bekezdésében dőlt betűvel szedett szövegrészt, mely szerint „a vádirat szerint tanú8-t, akinek legkésőbb 2012. januárjában, illetve tanú5-nek 2012. decemberében legalább egy-egy alkalommal, a csekély mennyiséget meg nem haladó, pontosan nem azonosítható, legalább új pszichoaktív anyagnak minősülő anyagot” szövegrészt.

Mindezek kapcsán az ítélet 5. oldal első bekezdését követően azt rögzíti, hogy az eljárás során nem nyert bizonyítást, miszerint az I.r. vádlott 2010 végétől pszichoaktív anyagokat szerzett volna meg és azokkal kereskedett, továbbá, hogy 2012. januárjában tanú8-nak és 2012. decemberében egy-egy alkalommal tanú5-nek csekély mennyiségű új pszichoaktív anyagnak minősülő anyagot értékesített volna.

- Az ítélet 4. oldal 2. bekezdésében írt kábítószeres hatóanyag-tartalmát az alábbiak szerint módosítja, és azok jelentős mennyiség alsó határához viszonyított százalékos mennyiségével egészíti ki:
- a 417 db MDMA tartalmú tableta 39,95 gramm, a jelentős mennyiség alsó határának 199,75 %-át kitevő,
- a 177,06 gramm tömegű kannabisz 0,2 gramm, a jelentős mennyiség alsó határának 0,16 %-át kitevő,
- a 25 db LSD bélyeg 0,00092 gramm, a jelentős mennyiség alsó határának 0,46 %-át kitevő,
- a 2,9 gramm kokain 2,265 gramm, a jelentős mennyiség alsó határának 5,66 %-át kitevő,
- a 0,56 gramm tömegű amfetamin 0,0006 gramm, a jelentős mennyiség alsó határának 0,06 %-át kitevő

hatóanyagot tartalmazott.

- Ennek megfelelően az ítélet 4. oldal 6. bekezdésében írt 2,44-szeres mennyiség helyesen 206,09 %, azaz a jelentős mennyiség alsó határának alig több, mint kétszerese
- A 4. oldal 4. bekezdés utolsó sorában megjelölt egyéb pénznemű készpénzek helyesen: 670 dínár, 1 amerikai dollár és 100 kambodzsai riel (nyomozati iratok 1287. oldal bűnjeljegyzék).

- Az 5. oldal 2. bekezdésének a tanú8-ra vonatkozó megállapításait teljes egészében mellőzi, tekintettel arra, hogy vele szemben az eljárást az elsőfokú bíróság a 2014. szeptember 9. napján tartott tárgyaláson meghozott végzésével jogerősen megszüntette.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, ezért az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása érdekében alapos bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során minden, a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából jelentős bizonyítékot feltárt, majd mérlegelési körébe vont.

Indokolási kötelezettségének messzemenően eleget téve részletesen elemezte a vádlott védekezését, majd azt összevetette az eljárás további bizonyítékaival.

A vádlott jövedelmi viszonyaira vonatkozóan a NAV igazolásait vette vizsgálat alá az elsőfokú bíróság, amelyből helyesen következtetett arra, hogy a vádlottnak adóköteles jövedelme nem keletkezett, hiszen sem adóbevallást nem nyújtott be, de munkavégzésre irányuló kifizetői igazolások sem érkeztek 2008. és 2012. között az adóhatósághoz. Ezzel összhangban a tanú6 úgy nyilatkozott, hogy a vádlottnak nem volt munkahelye. Mindezek kétségbe vonják a vádlott havi rendszerességgű, legális jövedelemszerzésre vonatkozó vallomását. Ennek következtében módosítást igényelt az elsőfokú bíróság ítéletének személyi része is, különösen a történeti tényállással, és a bizonyítékok ezzel összefüggő értékelésével való összhang megteremtése érdekében is. Az elsőfokú bíróság ugyanis - helyesen - azt állapította meg, hogy a vádlott kábítószer-terjesztői tevékenységből tett szert a tőle lefoglalt pénzösszegre és egyébként bevételi forrásai is ebből származtak.

A kábítószer terjesztői tevékenységre a vádlott voltaképpen ténybeli beismerő vallomást tett, védekezésével ezt nem, csak a haszonszerzést, és a lakásból lefoglalt jelentősebb tételű kábítószer tulajdonjogát vitatta.

E vallomásait az elsőfokú bíróság az objektív bizonyítékokkal - az informatikai szakértői véleménnyel, a vádlott hívásforgalmazási adataival, a helyszíni szemle jegyzőkönyvével és a lefoglalási határozattal - vetette egybe, majd az így nyert adatokat vizsgálta a II.r. vádlott, valamint tanúk a tanú4, tanú2, tanú3, tanú5 és tanú1 tanúk vallomásaiból nyerhető információk tükrében.

A tanúk közül tanú2 közvetlenül is terhelte a vádlottat, ezzel egyszersmind saját jogellenes cselekvőségét is elismerve. A tanú3 és tanú4 tanúk vallomásaiból a saját kábítószer megszerzői tevékenységüknek az elsőfokú bíróság által helyesen kirekesztett részei után fennmaradó adatok, amelyeket az elsőfokú bíróság ítéletének 9. és 10. oldalain rögzített, ugyancsak a vádlott kábítószer-értékesítői magatartását igazolták. Noha tanú5-nek az azonos elvek mentén értékelhető vallomása a vádlottra nézve nem szolgáltatott konkrét adatokat, azt e tanú esetében maga a vádlott is elismerte, hogy mások mellett tanú5-t is kiszolgáltatta kábítószerrel, mindössze a vételáron felüli hasznot tagadta. Erre vonatkozóan ugyanakkor az elsőfokú bíróság további mérlegelő tevékenységet végzett.

A törvényszék az általa értékelt bizonyítékokból az I.r. vádlott kábítószer terjesztői magatartásra, mint az anyagi haszon ellenében történő értékesítésre helyes következtetéseket vont.

A vádlott szervezetéből kimutatható kábítószerekre készült igazságügy toxikológiai szakértői vélemény amfetamin és kokain fogyasztását igazolta. Ezzel szemben tőle - többek között - MDMA tartalmú kábítószer és marihuánát is lefoglaltak. A II.r. vádlott és tanú2 vallomása szerint ők

pontosan ilyen jellegű kábítószereket vásároltak a vádlottól. A fogyasztási szokásoktól eltérő fajtájú kábítószerek lefoglalása és e két vallomás szintén a kábítószer terjesztő tevékenységet igazolja.

Ezen felül a tanú1 és a tanú3 tanúk vallomásait alátámasztja részint az, hogy a vádlottól többféle kábítószerral szennyezett digitális mérleg és a kábítószer kiszerelésére, csomagolására szolgáló anyagok is lefoglalásra kerültek, melyek közül két simítózáras tasakon az igazságügyi ujjnyomat szakértői vélemény (nyom. irat 1129-1133. oldal, ismertetve a 2014. szeptember 9-én tartott tárgyaláson) a vádlott ujjnyomatát azonosította.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 13-14. oldalán a vádlott és vásárlói köre közötti telefonos üzeneteket vette értékelés alá, amelyek szintén a kábítószer rendszeres, ellenérték fejében történő értékesítésének tényét támasztják alá. Az itt írt következtetésekkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A haszonszerzési célzat tekintetében az elsőfokú bíróság az ítélet 15-18. oldaláig fejtette ki a bizonyítékok alapján a részletes álláspontját. Az e körben rögzített megállapítások helyesek, azonban a másodfokú bíróság a következőkre is utal:

A vádlott haszonszerzést tagadó, és az eljárás során fokozatosan kibontakozó, a lefoglalt kábítószerek közül éppen a súlyosabb minősülést megalapozó kábítószerek tulajdonát vitató tudatos védekezési taktikája az elsőfokú bíróság ítéletének 15. oldal utolsó és 18. oldal első bekezdésében írtak alapján kétségekívül kimutatható.

A vádlott emiatt is rendkívül alacsony bizonyító erejű vallomását további logikai érvek még tovább gyengítik. A kábítószer komoly pénzösszegekbe kerül, az ilyen típusú tevékenységnek igen magas kockázata is van, emellett a vádlottnak igazolható, legális jövedelme sem volt, miközben maga is kábítószert fogyasztott. Annak az esélye pedig, hogy ilyen körülmények között a jelentős értékkel bíró, csak illegálisan birtokolható kábítószert valaki más - a vádlott tudta nélkül - helyezett el a lakásban, mégpedig a többi kábítószer közé, a hűtőszekrénybe, valószínűtlen.

Az sem életszerű, és a piaci törvényszerűségekkal sem egyeztethető össze, hogy a vádlott saját érdekeltség nélkül, szívességből, a beszerzési áron foglalkozott volna több éven keresztül kábítószer terjesztéssel. Védekezése az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1/2007. BJE. határozatban kifejtettek alapján önmagában is elvethető: e szerint ugyanis, amennyiben a kábítószer értékesítésére ellenérték fejében került sor, az ilyen tranzakciók szükségszerűen haszonszerzésre törekvő magatartást jelentenek, azaz a kábítószer kereskedés megállapítására nyújtanak alapot.

A kereskedés mindezen felül akkor is megállapítható, ha a haszon csupán annyi, amennyi a saját fogyasztási adagja fedezetéül szolgál, nem szükséges sem a kábítószer kereskedésre való életvitelszerű berendezkedés, sem az, hogy e tevékenységből az elkövetőnek kizárólagos bevételi forrása származzék. A hangsúly a rendszerességen, az adásvételek, azaz ellenérték fejében történő továbbadáson van. Ehhez a jelen esetben további készletezés, tárolás társult, amely szintén a kereskedés rész-tevékenységeként vonható értékelés alá.

Ilyen bizonyítékok mellett szóba sem kerülhet a lefoglalt mennyiségnek fogyasztási célú megállapíthatósága, még egy részében sem. A jelen ügy az adott tények mellett semmilyen hasonlóságot nem mutat a védő által hivatkozott eseti döntésekben elbírált tényállásokkal.

A vádlottól lefoglalt pénzösszegekre nézve az elsőfokú bíróság az ítélet 18. oldal 4. és 5. bekezdésében a lefoglalási jegyzőkönyv és tanú6, valamint a tanú7 tanúk vallomásának helyes értékelésével állapította meg, hogy azok a vádlott tulajdonát képezték és kábítószer kereskedelemről származtak.

A pénzösszeg nagyságából és a vádlott rendezetlen és igazolhatatlan egzisztenciális körülményeiből, továbbá abból, hogy a pénzt a vádlott a szokásostól eltérően nem kezelte bankszámlán, csak és kizárólag a pénzösszeg illegális eredetére, és ezen okból az ellenőrizhetősége elkerülésére vonható következtetés.

Az elsőfokú bíróság a lefoglalt kábítószerre vonatkozóan is helyesen állapította meg, hogy azok a vádlott tulajdonát képezték és továbbértékesítésre szánta. Ugyanakkor a hatóanyag mennyiségére vonatkozó tényállás némileg pontosításra szorult, és ennek során elsőként is azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a védőnek az „in dubio pro reo” elvére - azaz a vádlott javára történő értékelésre - történő hivatkozásának kizárólag ebben a vonatkozásban, azaz a kábítószer mennyiségi adatainak kedvezőbb megállapítása tekintetében lehetett jelentősége, más bizonyíték mérlegelése során nem.

Az I.r. vádlott által értékesítés céljából tartott különféle kábítószer csekély mennyiségének felső, és jelentős mennyiségének alsó határa a következők szerint jelölhető meg.

hatóanyag jellege	csekély mennyiség felső határa	jelentős mennyiség alsó határa
MDMA (extasy)	1 gramm	20 gramm
TOTAL THC	6 gramm	120 gramm
LSD	0,01 gramm	0,2 gramm
Kokain	2 gramm	40 gramm
Amfetamin (speed)	0,5 gramm	10 gramm

A lefoglalt kábítószerre készített igazságügyi vegyészszakértői vélemény (nyomozati irat 1045-1063. oldal) egyes kábítószer esetén (MDMA, LSD, kokain) mért adatokat tartalmazott, míg más kábítószer (kannabisz és amfetamin) tekintetében becsléssel állapította meg a szakértő a tiszta hatóanyag-tartalmat.

Mindkét vegyvizsgálati eredmény bizonytalansági tényezőket eredményezett: a méréssel megállapított hatóanyag-tartalom esetén a vegyvizsgálati sajátosságból eredően a szakértő meghatározta a mért mennyiség mellett azt a mennyiséget is, amely pozitív vagy negatív irányban befolyásolja a hatóanyag-tartalmat, míg a becsléssel meghatározott kábítószer esetén egy, a legkisebb és legmagasabb hatóanyagot tartalmazó tartományt rögzített.

E bizonytalansági tényezőket a Be. 4.§ (2) bekezdés szerinti alapelv figyelembe vételével a vádlott javára értékelve kell kiküszöbölni, és ennek megfelelően a mért eredményekből le kell vonni a mérési eredményt negatív irányban befolyásoló mennyiséget, míg becslés esetén a megadott tartomány alsó értékét kell figyelembe venni. A másodfokú bíróság ezek alapján módosította a hatóanyag-tartalom tekintetében az elsőfokú bíróság tényállását.

Ezt követően az összesítést is el kell végezni, amely különböző fajtájú kábítószer esetén csak úgy lehetséges, ha százalékos adattal kerül meghatározásra annak - adott esetben a jelentős mennyiséghez viszonyított - aránya. Ezt a kábítószer csekély mennyiségének felső, és jelentős mennyiségének alsó határa alapján lehet elvégezni, amely a következőkben foglalható össze:

hatóanyag jellege	csekély mennyiség felső határa	jelentős mennyiség alsó határa
MDMA (extasy)	1 gramm	20 gramm

TOTAL THC	6 gramm	120 gramm
LSD	0,01 gramm	0,2 gramm
Kokain	2 gramm	40 gramm
Amfetamin (speed)	0,5 gramm	10 gramm

Ennek alapul vételével tehát a jelentős mennyiség alsó határát 100%-nak véve határozta meg a másodfokú bíróság a különböző kábítószer arányát, majd összesítve azokat pontosította a jelentős mennyiséghez viszonyított mennyiségüket.

Az I.r. vádlott elfogásáról készült rendőri jelentésbe foglalt vádlotti nyilatkozat, amely - többek között - a tanú1 aznapi kábítószer fogyasztására vonatkozóan szolgáltatott adatokat az intézkedő rendőröknek, a Be. 117.§ (2) bekezdése utolsó mondata, valamint a Be. 168.§ (1) bekezdés III. fordulata alkalmazásával a másodfokú bíróság álláspontja szerint bizonyítékként nem vehető figyelembe. Ekkor ugyanis az eljárás későbbi gyanúsítottját, az I.r. vádlottat az eljáró rendőrök nem oktatták ki a Be. 117.§-ában meghatározott jogokra és kötelezettségekre, így a hamis vád törvényi következményeire sem.

Erre figyelemmel az ítélet 15. oldal 6. bekezdésének 3. mondatát az indokolásból kirekeszti.

A Lajta István részére történő értékesítésre az így kieső bizonyíték mellett is rendelkezésre állt az I.r. vádlott 2015. február 3. napján (28. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv) tett vallomása, amellyel önmagát is terhelve elmondta, hogy tanú1-t, tanú3-t, tanú5-t, tanú2-t és tanú4-t időnként kiszolgált kábítószerrel.

E kisebb kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét a másodfokú bíróság is osztotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és indokoltan alkalmazta az elbíráláskori Btk. rendelkezéseit, a cselekményének jogi minősítése is helyes.

Az e körben tett indokolását a másodfokú bíróság mindössze azzal egészíti ki, hogy a vádlott igazságügyi toxikológiai szakértői véleménnyel igazolt, saját célú kábítószer megszerzői magatartás (a tényállás 4. oldal első bekezdésében írt, a közös kábítószer-fogyasztást taglaló rész) - a Btk. 178.§ (6) bekezdésére figyelemmel - annak szubszidiárius jellege miatt önálló bűncselekményként nem értékelhető.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a védelem által a perbeszédében többször is hivatkozott, a Fővárosi Törvényszék egyik bírāja által készített, és a Fővárosi Ítéletábla egyedi ügyeiben hozott döntéseket elemző tanulmánya a másodfokú bíróságot nem köti, miként az eseti döntések sem. A jelen ügy kapcsán azt kell kiemelni, hogy az 1/2007. Büntető Jogegységi határozat szerint a kereskedés kísérlete fogalmilag kizárt. Ha a rendszeresen ismétlődő adásvételek ténye nem állapítható meg, a lefoglalt kábítószer tekintetében a tartás befejezett bűncselekménye, vagy a forgalomba hozatal kísérlete állapítandó meg.

A jelen ügyben a hatóanyag-tartalmon kívül azt is figyelembe kell venni, hogy a lefoglalt kábítószer között ténylegesen 417 darab MDMA tartalmú tableta is volt, amely azt a mennyiséget, amelyre a saját fogyasztási célzat általában megállapítható, lényegesen meghaladja, ráadásul ilyen típusú kábítószer a vádlott szervezetéből sem volt kimutatható.

A joghátrány alkalmazása során irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel, azonban egyetértve a főügyészség indítványával, a másodfokú

bíróság további súlyosító körülményként értékelte a vádlott terhére a huzamos időn keresztül történő elkövetést. Ennek kapcsán - a védői érvelésre figyelemmel - utal arra, hogy a kereskedésnek nem szükségszerű velejárója annak időbeli elhúzódása, az megvalósul két, rövid időn belül véghezvitt adásvétellel is.

Ugyancsak a védői okfejtés miatt tartja indokoltnak a másodfokú bíróság annak kiemelését is, hogy egy bűncselekmény-típus elszaporodott voltának megítéléséhez nem szükséges statisztikai adatok felsorakoztatása, arra alapot nyújt az is, ha a tény köztudomású, vagy a bíróság hivatalos tudomásán alapul. Márpedig az ítélet tábla ügyforgalmi adatai önmagukban is jelzik ennek a bűncselekménynek az évek óta változatlanul nagy arányát.

Ellenben enyhítő körülményként jelentkezik a vádlott javára kifogástalan életvezetése és megbánása is, amelynek a másodfokú nyilvános ülésen adott hangot.

Az irányadó bünteteskiszabási tényezők helyes értékelésével szabott ki a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést, amelynek tartamát is gondosan választotta meg. E büntetés a másodfokú bíróság álláspontja szerint szükséges, de egyszersmind elégséges is a büntetési célok elérésére, annak lényeges súlyosítására nem látott alapot.

A kiszabott főbüntetés a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján helyesen szabadságvesztés, amelynek végrehajtási fokozata a Btk. 35.§ (2) bekezdése alapján fegyház, ennyiben pontosításra szorult az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része.

A vagyonelkobzás alkalmazása helyes volt, azt annyiban kellett helyesbíteni, hogy az azt I.r. vádlottal szemben tekinti alkalmazottnak.

A bűnügyi költségösszege tekintetében a másodfokú bíróság osztotta a főügyési indítványt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított 432.111 forint egyrészt azért téves, mert az igazságügyi vegyészszakértői díjból pontosan 2.000.000 forint összeget nem tartalmaz, továbbá az igazságügyi daktiloszkópiai és elmeorvos-szakértői vélemény előterjesztésével összefüggésben felmerült bűnügyi költséget sem vette figyelembe. Mindezzel együtt a bűnügyi költségösszege helyesen 2.498.240 forint. Abban osztotta a másodfokú bíróság a védői álláspontot, hogy a teljes összeg viselésére a vádlott nem kötelezhető, de nem a védő által kifejtett okok miatt. Az igazságügyi vegyész szakértő díja a nyomozás során díjjegyzékkel került igazolásra, azt jogerős határozat állapította meg, s a másodfokú bíróságban sem merültek fel ésszerű aggályok a törvényességét illetően, így annak összege nem vitatható. Ugyanakkor abból valóban nem terhelhető a vádlottra azon vizsgálattal felmerült díjösszege, amely a felmentő rendelkezéssel érintett pszichoaktív szerek vizsgálata kapcsán merült fel. Ezt a Be. 338.§(2) bekezdése és a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A házi őrizet befejező időpontja 2015. február 25., de azt az ügyészi érveléssel ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletében még nem kellett volna feltüntetnie, hiszen határozata meghozatalának időpontjában a vádlott még e kényszerintézkedés hatálya alatt állt, csak a másodfokú határozatban volt helye ezen időpont rögzítésének.

Mellőzendő volt a lakcímbeljelentési kötelezettségre és az annak elmulasztása esetén alkalmazott jogkövetkezményre vonatkozó figyelmeztetés, mert ennek csak az ítélet kihirdetését magában foglaló jegyzőkönyvben lehet helye.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2015. év november hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.837/2014/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.135/2015/8. számú ítéletében írt változtatásokkal az I.r. vádlott tekintetében 2015. év november hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. év november hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő